

Bez teba

„Rosa,“ zašepkal Alessandro chlácholivo a vytiahol ju hore na kreslo. Priečky medzi jednotlivými sedacími kútmi ich chránili pred zvedavými pohľadmi.

Šúchala si ruky o rifle ako pomínutá, akoby mohla zahnať začínajúcu sa metamorfózu. Chlad sa pomaly sťahoval späť do jedného jediného miesta v jej srdci.

Aj na ňom si všimla zmenu. Vlasy už nemal tmavohnedé, ale celkom čierne. Bola si istá, že keby mu strčila ruku pod košeľu, na chrbte by mu nahmatala jemnú panteriu srst.

„Toto nie je dobré miesto,“ poznamenala a potlačila nervózne úsmev.

V očiach mu zaskrilo. „Za tie prachy mohli ponúknuť viac než len sendvič.“

Chytila ho za ruku a jemne mu masírovala prsty. Keď sa chcel predkloniť, aby ju znovu pobozkal, odmietavo sa usmiala. „Radšej nie, vidíš predsa, ako to potom dopadne. Kým to nedokážeme kontrolovať...“

„Nijaký sex,“ doplnil s úsmevom.

Ich pokusy pomilovať sa by kohokoľvek iného definitívne odradili. Väčšinou sa končili totálnym chaosom premeny, čo bolo občas zábavné, občas na zlosť a často len trápne. Najhoršie bolo, že to väčšinou pripadalo každému inak. Keď sa on rozosmial, ona chcela na mieste zomrieť. A keď si ho naopak doberala pre panteriu srst, pre zmenu bol od hnevu celý bez seba zase on.

Silné city u nich vyvolávali niečo, čo by sa v salóniku postaralo o viac než len pohoršenie. Navyše Rosa mala pocit, že ju stále niekto sleduje: špehovia z ostatných klanov, tajní agenti polície, oči šeliem pod maskami normálnosti. Určite boli v salóniku aj iní Arkádčania.

„Zmeníme tému?“ navrhla. Alternatíva k ľadovej sprche.

„Kurzy na burze? Počasie?“

„Zodpovednosť.“ Z jej úst to znelo ako cudzie slovo.

Vlasy mu v momente zhnedli.

„Veď si tých chlapíkov videl,“ poznamenala. „Čakali pred letiskom a pchali mi pod nos papiere, aby som ich podpísala. Stavebné návrhy nových veterných turbín, opcie, žiadosti o dotácie.“ Romantika – to bolo jej.

„Možno by si občas mala za nimi zísť do mesta. Alebo ich prijať v palazze.“

„Každý deň *niečo* podpisujem,“ rozčúlila sa. „Ráno celé hodiny telefonujem s pochybnými vzdialenými bratrancami z Ríma a Milána len preto, lebo vedú firmy, ktoré náhodou patria mne. Vôbec ich nepoznám! Som rada, že som si dokázala zapamätať aspoň ich mená!“

„Najmä nezabúdaj, že každé ich slovo je klamstvo.“

Tyrrhenské more v októbri vyplavilo mŕtvolu Rosinej tety Florindy Alcantarovej. Oveľa viac než priestrel jej hlavy dievčinu zasiahla okolnosť, že sa od nej očakáva prevzatie dedičstva a usadnutie do kresla šéfy klanu. Nikto ju na tomto poste nechcel a nikto ani neočakával, že by túto výzvu prijala. Možno práve preto to urobila. Keď k nej napochodoval prvý z jej nových *poradcov* a *dobrých priateľov*, ktorí teraz mierili do *palazza* v zástupoch, a naznačil jej, že by sa mala dobrovoľne zriecť dedičstva, ešte viac sa vo svojom rozhodnutí utvrdila. Veď ona im ukáže, ako si s ním poradí!

„Ja sa predsa snažím všetko naučiť,“ týmito slovami obhajovala svoj totálny nezujem, „ale nie som Florinda. Ani Zoe. Pripadám si ako pilot, ktorý si desať kilometrov nad zemou všimol, že má strach z výšok.“

„To zabije každú kariéru.“

„Ale ja o túto kariéru nestojím! Nikomu som sa neprosila, aby som to všetko zdedila. To nie je ako u teba.“

Práve toto bol ten najväčší rozdiel medzi nimi. Alessandro dosiahol to, po čom odjakživa túžil. Rosa sa však nikdy o nič neusilovala, a o niečo takéto už vôbec nie. Chcela len jeho. Jeho áno. Dokonca veľmi, fakt hrozne ho chcela.